

Όταν ο σύζυγος καταφεύγει στη βία...

Αγαπητές φίλες,

Διάβασε η κόρη μου στο περιοδικό σας ότι μπορούμε να σας γράφουμε τα βάσανά μας. Αποφάσισα λοιπόν, με τη βοήθεια της κόρης μου, να σα πω και γω μερικά πράγματα.

Δουλεύω από 12 χρόνων κοριτσάκι, στο σπίτι κι έξω από το σπίτι. Είμαι καθαρίστρια σε γραφεία, καθαρίζω και δυο - τρεις σκάλες. Ο άντρας μου είναι οικοδόμος, η κόρη μου πάει στο γυμνάσιο, κι έχω κι ένα γιό 12 χρόνων. Κερδίζω τώρα κάπου 40.000 δραχμές το μήνα. Ο άντρας μου δεν έχει τακτικό μεροκάματο, αλλά κι όταν έχει, γλυκειά κουβέντα δε μου λέει. Με χτυπά κιόλας, ντρέπομαι και τα παιδιά μου. Η κόρη μου μου λέει να φύγουμε,

ο γιός μου όμως μου λέει «Μην τον διώξεις, πως θα κάνω εγώ χωρίς πατέρα. Ύστερα, όπου κι αν πάει, όλο εσύ μάνα θα τον φροντίζεις». Είναι βέβαια για λύπηση. Νομίζει πως τον απατώ, με λέει παληογυναίκα, κι εγώ, ε, του βγάζω γλώσσα. Δεν βασιτιέμαι πάντα. Του λέω πως αν δεν είμαι παληογυναίκα, το κάνω γιατί δε μου κάνει κέφι νάμαι κι όχι γιατί τον φοβάμαι. Είναι πολύ βαρειά η ζωή, καμιά χαρά δεν έχω. Νιώθω πως είμαι μια εξευτελισμένη γυναίκα.

Ε. Ρ.
Δραπετσώνα

Όχι, δεν είσαι εξευτελισμένη γυναίκα, βασανισμένη μόνο πολύ. Η άγνοια σ' έκανε να ανεχθείς μια κατάσταση που δεν θάπρεπε να την δεχτείς από την αρχή, μια και μπορείς μόνη σου να κερδίζεις το ψωμί σου. Δεν πρέπει όμως να αισθάνεσαι φοβισμένη. Είσαι πιο δυνατή από εκείνον και πρέπει να του το δώσεις να το καταλάβει. Αλλά δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να ανέχεσαι να σε χτυπά. Στην ανάγκη, πήγαινε να παραπονεθείς στο πλησιέστερο Αστυνομικό Τμήμα και ζήτησε να του κάνουν συστάσεις και να τον φοβηρίσουν. Αν θέλεις να μείνεις ακόμα μαζί του, για χάρη του γιού σου, είναι εντελώς προσωπικό σου ζήτημα. Σταμάτησε όμως να δέχεσαι μοιρολατρικά την κατάσταση αυτή και να λυπάσαι τον εαυτό σου. Υπάρχουν πάντα τρόποι να αντιδράσει κανείς. Είμαι σίγουρη πως με τη βοήθεια των παιδιών σου, που μεγαλώνουν, θα βρεις γρήγορα τη σωστή λύση.